

benhavn og Roskilde Amt er man ikke behøvet mere end $1\frac{1}{4}$ Mil for 1000 Tønder Hartkorn. Med Hensyn til Udgifterne har man i et Amt som Hjørring Amt maattet anvende aarlig pr. Tønde Hartkorn 9 Kr., i Ribe Amt 7, i de bedre Egne har der derimod ikke behøvedes mere end mellem 3 og 4 Kr. Det er kun Hovedlandeene, det her dreier sig om. Gaa vi dernæst til Biveiene, viser det sig, at i Ribe Amt har man foruden Kommunernes eget Arbejde af Amtet maattet hde aarlig til Biveie 32,000 Kr., i Ringkjøbing Amt 23,000 Kr., men i de heldigere beliggende Amt, Kjøbenhavn og der omkring, mellem 500 og 3000 Kr., saa man vil se, hvilke uhyre Udgifter der hvile paa Befolkningen i de fjerneste Egne for blot at holde de nødvendige Veinet vedlige; og jeg vil hyderligere anføre, at aarlig anvendes der her i Landet til Landeveie og Biveie og Gader et Beløb af over $4\frac{1}{2}$ Mill. Kroner, saaledes at det kan siges, at der til Samfærdselsmidlerne paa Landet og i Byerne i de sidste 30 Aar er anvendt 150 Millioner, det Samme som er anvendt til Jernbaner i den samme Tid. Men medens Jernbanerne saa at sige forrente sig, eller kunne forente sig, hvis Administrationen særlig lægger an derpaa, i alt Fald bringe nogen Rente, er dette en vedvarende Udgift af mellem 4 og 5 Mill. Kroner aarlig. Deraf vil tillige ses, at Udviklingen af Jernbanenettet er i allerhøieste Grad nyttig og billig, naar vi se, hvad Udviklingen af Landeveiene koster, og det er klart, at jo mere vi udvide Jernbanenettet, desto billigere ville vi efterhaanden kunne have vort Veivæsen; thi det repræsenterer akkurat Renten af den samme Kapital, som vi have anlagt Jernbaner for, og jo mere vi udvikle disse, desto mere kunne vi spare efterhaanden paa vort Veivæsen. Det er der ikke Spørgsmaal om. Det fremgaar tydelig, hvor stor Nytten af Udviklingen af vort Jernbanenet er, naar man ser, at den aarlige Udgift er som sagt henved 5 Millioner over hele Landet til de andre Samfærdselsveie. Jeg har blot fremhævet dette overfor den høitærede Minister for at vise ham, at naar som sagt den militære Rus en Gang er gaaet over, ville selv hans egne politiske Venner i Sjælland spørge, om det er Meningen, at vi vedblivende paa alle Omraader skulle lade os byde det vbre i Sjælland, at der offres Millioner og Millioner i de nærmeste og mest velhavende Egne og kun nu og da kastes et Ben hen til Sjælland, hvor de rúndt omkring kunne kræve at komme med i Udviklingen af Kommunikationsmidlerne. Ser man hen til,

hvad Veivæsenet og dets Udvikling koster, vil det staa klart, hvor nyttig og nødvendig den endelige Udvikling af Jernbanenettet er for Sjælland, og hvor berettiget Fordringen er for Sjælland. Naar man erindrer, at de bidrage fuldt ud lige saa meget som de heldigere stillede Egne til Udviklingen af Jernbanenettet her i Landet, idet dette bestaar af Statsbaner saa at sige overalt. Desto mere berettiget er det, at der hjælpes ogsaa i de fjernere Egne. Jeg vil sige til overfor den foreliggende Sag, overfor det, som jeg sagde, at den høitærede Minister havde været særlig uheldig med, nemlig den Retning, han har valgt, og Anvendelsen af de Penge, der skulle bruges, at det, der var Krav om fra Alle, der kjendte Forholdene, var en Gaffelbane fra Viborg til Løgstør og Aalborg eller Stambanen. Nu mente Ministeren — af Hensyn til Statskassens Tærv formoder jeg, ellers veed jeg ikke hvorfor — at man dog skulde lade sig nøie med en Bane Hobro—Løgstør. I Stedet for en Gaffelbane, vil man altsaa nu, da det er vedtaget, faktisk faae en Korsbane, der altsaa ganske vist vil forsyne Egnen med flere Mil Jernbane, men blive dyrere og uden væsentlig større Nytte, thi det er klart, som jeg har sagt, at Ministeren kan ikke vedblivende modsætte sig en passende og nødvendig Udvikling af Kommunikationsmidlerne, hvis hele vor pekuniære Status, der beror paa Jordbruget, skal kunne holdes. Vi maa have det, og det vil komme, Ministeren vil blive tvungen dertil. Der er allerede i det her foreliggende Lovforslag antydet en privat Bane fra Aalestrup til Viborg, og en aldeles nødvendig Konsekvents deraf er da, at der kommer en Bane fra Aalborg eller Stambanen ind til Aars eller Aalestrup, og det bliver da en Korsbane i Stedet for, hvad Befolkningen har forlangt: en Gaffelbane. Men den vil jo blive kostbarere, og den høitærede Minister burde huske paa, at han ikke alene er Indenrigsminister i det provisoriske og militære Kabinet, der hersker, men at han er den eneste Landbrugminister, vi have. Det er ham, Jordbruget har at se hen til som den, der skal kæmpe for dets Interesser, og naar der skal anvendes en bestemt Sum til Jernbaneudvikling i de paagældende Egne, kan Jordbruget, hele det store Dpland der, fordre af den høitærede Minister, at han som Agerdykningsminister støtter det med Hensyn til den rigtige Anvendelse af de Penge, der skulle anvendes, saa at de blive anvendte saa heldigt som muligt, ikke alene de, der tages direkte ud af Statskassen, men ogsaa